

Sat Sandesh

2021. október ♦ 54. ÉVFOLYAM ♦ 10. SZÁM

Tartalomjegyzék

- | | | |
|----|--|---|
| 3 | Törődj a magad dolgával! | <i>Sant Rajinder Singh</i> |
| 12 | Ő mindenkiért kinyújtja a kezét | <i>Sant Kirpal Singh</i> |
| 19 | Ki a tökéletes Mester, és mi a küldetése? | <i>Sant Darshan Singh</i> |
| 26 | <i>Spiritualitás a mindennapokban</i>
Őrizzük meg a figyelmünket Istenen! | <i>Sant Rajinder Singh</i> |
| 30 | <i>Történetek</i>
Az igazság mindig kiderül
A három kívánságom | <i>Sant Rajinder Singh</i>
<i>Mario Mesa</i> |
| 35 | <i>Gyermekoldalak</i>
Ki a mi igazi megmentőnk? | <i>ismeretlen szerző</i> |

Igazság Üzenete

A Sat Sandesh havonta megjelenő magyar nyelvű folyóirat, amelyet a Sawan Kirpal Publications USA engedélyével az SKRM Magyarországi Közössége ad ki. A folyóirat kiadásának célja: Sant Rajinder Singh, Sant Darshan Singh, Sant Kirpal Singh, Hazur Baba Sawan Singh és az őket megelőző Mesterek tanításának közzététele. Készült a Sant Mat Alapítvány támogatásával.

Az éves előfizetés díja: 7000.- Ft (10 szám jelenik meg, amelyből kettő dupla szám). Számonkénti ára: 500.- Ft.

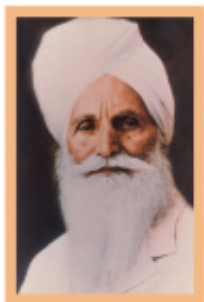
Megrendelhető: Szabó Zoltánné 3529 Miskolc, Középszer u. 32.

Tel.: 46-366-788, 20-431-8480; E-mail: erzsike_szabo@freemail.hu

A fizetés módja: banki átutalással vagy a bankszámlára történő befizetéssel, a megrendelő nevének feltüntetésével a következő számlaszámra: SKRM MK OTP Miskolc: 11734004-20430863

ISSN: 1217-6176





Sant Rajinder Singh Ji Maharaj

TÖRÖDJ A MAGAD DOLGÁVAL!

Mindannyiunk életében bekövetkeznek olyan események, amelyek nyugtalanságot keltenek bennünk. A zaklatott állapotunkat annak tulajdonítjuk, hogy valaki a boldogságunk útjába állt. A gyerekek úgy érzik, hogy a szüleik mondtak olyasmit nekik, ami miatt nagyon elszomorodtak. Sokszor fordul meg a szülők fejében az, hogy a gyakori problémáik kiváltói a gyermekeik. A férj a felesége viselkedése miatt érzi magát boldogtalannak. Hasonlóképp zavarják a feleséget a házastársa bizonyos megnyilvánulásai. A barátok kapcsolatában is megesik, hogy valamilyen probléma miatt az egyik a másikat hibáztatja. A testvérek vagy a távolabbi rokonok szintén gyakran tekintik valamelyiküket a szenvedéseik kiváltójának. Hasonló a helyzet a munkahelyünkön is, ahol feltételezzük, hogy az egyik vagy másik főnök,

munkatárs vagy beosztott nem végzi megfelelően a munkáját, és ez az, ami a mi munkánk minőségét is negatívan befolyásolja.

Nyilvánvaló, hogy mind keressük a boldogságot; békés és megelégedett életre vágyunk. Ám hiányérzetünk van, miközben mások életéről az a véleményünk, hogy ők nálunk sokkal boldogabbak. Ha felkeresünk egy pszichológust vagy egy pszichiátert, kiderül, hogy tömegével fordulnak hozzájuk az emberek, mert szenvednek, és segítségre van szükségük.

Felmerül a kérdés, mit tegyen az, aki úgy érzi, hogy nem tud megszabadulni a lehangoltságtól, a szomorúságtól? Miként tartjuk magunkat távol a boldogtalanságtól? Hogyan vigasztalódjunk meg, és leljünk rá a lehangoló dolgaink forrására? Ezek pontosan miből erednek? A válaszok megtalálásában segíthet a következő anekdota.

Egy remete vágyott Isten után, és őszinte erőfeszítéseket tett annak érdekében, hogy közel kerülhessen Óhozzá. Nem járt sikerrel, és az okokat keresve úgy érezte, hogy eddig még mindig közbejött valami vagy valaki, megakadályozva, hogy találkozhasson a Teremtővel. Hosszú ideje tartó hiábavaló fáradozások után, végül eljutott egy szenthez. Elmondta neki, hogy el szeretne jutni Istenhez. A szentnek sok tanítványa volt, akik egy ashramban éltek. A remete engedélyt kért tőle, hogy csatlakozhasson a többiekhez. „Remélem, hogy én is rálelek a békességre, amelyet ők már megtaláltak a meditációban, és ez majd segít abban, hogy spirituálisan fejlődni tudjak” - mondta. A kedves és jószívű szent azt válaszolta: „Nagyszerű! Gyere vissza holnap! Megtesszük az előkészületeket, és utána együtt élhetsz a tanítványaikkal.”

A következő napon a remete beköltözött az ashramba, és elkezdte végezni a spirituális gyakorlatokat. A meditációs időtartamok tekintetében, és egyéb tevékenységekben is követte a többiek példáját. Együtt evett velük, és szorgalmasan részt vállalt az önzetlen szolgálatokból. Ám a megérkezése napjától kezdve úgy érezte, hogy egy csomó fejetlenség, zűrzavar van az ashramban. Egészen apró dolgok miatt is egyre növekedett benne az indulat, a harag. Eldöntötte, hogy változtatni kell a meditációs időbeosztáson. Nem tetszett neki a

megszokott menetrend. Elkezdte hangoztatni a kifogásait. Amikor asztalhoz ültek, az ételeket kritizálta, azt mondva, hogy valamilyen fontos összetevőt kihagytak belőlük, másból pedig túl sokat főztek beléjük. Amikor a közösségi étellel kapcsolatos szavára került sor, a remete megjegyezte: „Mind rosszul végzitek. Úgy kellene csinálni, ahogy én mutatom.” E megnyilvánulásával egyre nagyobb káoszt okozott. Mindenért a többieket okolta, folyton azt hangoztatva, hogy az ashramban hatalmas a fejetlenség. „Nem éltek megfelelő módon. Ilyen körülmények között hogyan találhatnék rá Istenre?”

A többiek azt akarták, hogy a remete jobban, boldogabbnak érezze magát közöttük. Összeültek, hogy megbeszéljék a dolgot, és rájöttek, hogy az új társuk az összes probléma kiváltója. Ha nyugodtak maradnak, és nem reagálnak a célozgatásaira, a kifogásaira, csak meghallgatják, nem tesznek ellenvetést, akkor talán fel fogja ismerni, hogy mennyire kártékony mindaz, amit tesz. Ettől kezdve mindenki udvariasan, kedvesen reagált az ő összes feszültséggel teli megjegyzésére, arra törekedve, hogy semmivel ne sértsék meg.

Ám a vendég továbbra is leszólta az egyiket, korholta a másikat, belekötött a harmadikba. Egyes esetekben harcot próbált kirobbantani. Néhány nap múltán rájött, hogy az ashramban nem fog békére lelni. Ezért úgy döntött, hogy elmegy. „Inkább

egy rengetegbe vonulok vissza, ahol senki nem lesz a közelemben. Az emberek ugyanis nagyon háborgatnak engem az ashramban. Rendkívül nagy a zűrzavar a tanítványok körében. Ha a dzsungelben egyedül élek, célba fogok érni.”

Egy folyó szelte át a sűrű erdőséget, ahol helyet keresett magának. A megérkezését követő napon odament a vízhez, hogy a szomját oltsa. Nagy szerencséjére útközben talált egy ütött-kopott agyagedényt. Azt magával vitte. Ahogy szétnézett, mindenfelé sok kődarab hevert a parton. Az egyikre ráállította a szerzeményét, és elhatározta, hogy a kezével fog vizet merni bele. Ám mialatt vízzel teli kézzel közeledett oda, addigra az

edény valahogy lebillent a kődarabról. Visszatette a kiszemelt helyre, és újra elindult a vízért. A tál újra elgurult, mielőtt a víz belekerült volna. Most egy másik szikladarabra helyezte azt. Már egészen közel volt hozzá, amikor harmadszor sem sikerült az akció. A tál megint valahol a kődarab mellett feküdt. Még volt pár sikertelen kísérlete, amelyek miatt a remete egyre ingerültebb lett. „Fáradtságos munkával hozom a vizet. Ez miért nem marad nyugton?” A szokásos módján, teljesen kijött a sodrából. Felkapta, és a kőhöz vágta az agyagtálat. Az darabokra tört. „Most mit csináljak?” – törte idegesen a fejét. „Hiszen nem jöhetnek el mindig a folyóhoz, amikor megszomjazom.”



Leült, és megpróbálta végiggondolni, hogy mi történt. Tisztában volt vele, hogy teljesen egyedül van, egy árva lélek sincs a közelben. Kénytelen volt belátni, hogy a harag nem egy másik ember miatt támadt fel benne. Senki és semmi mást, kizárólag egy tárgyat hibáztathatott a kítört indulataiért.

„Mit tettem?” - gondolkodott el először igazán az életében. „Összetörtem azt, ami segíthetett volna rajtam. Ráadásul semmi rosszat nem tett. Az egyenetlen kövekről könnyen lebillenhetett.” Ahogy már nyugodtabban végiggondolta az ashramban történeteket, rájött, hogy a nyugtalanság kiváltói nem a többiek voltak, hanem egyedül ő. „Amikor még a saját otthonomban egyedül élttem, a zűrzavar okozója, amit éreztem, szintén én voltam.” Megértette, hogy az életében addig tapasztalt összes felfordulás nem kívülről származott, hanem őbelőle eredt.

Ha megfigyeljük a saját és az embertársaink reakcióit, kiderül, hogy a boldogtalanságunk, a szenvedéseink okát mindig kívül, gyakran a hozánk közelálló viselkedésében keressük. Könnyű, kényelmes megoldás kijelenteni, hogy a párunk, a gyermekeink, a szüleink, a testvéreink, a barátaink, a munkatársaink tettek velünk valami rosszat, ami miatt most nehézségeink, gondjaink vannak.

Mit kellene tennünk? Ismerjük fel, hogy miért lettünk mérgesek! Be kel-

lene látnunk, hogy esetenként nem kezeljük megfelelő módon magunkat. Első lépésként számoljunk le azzal a tévhitel, hogy mi mindig helyesen tesszük a dolgainkat, és mások az ostobák, akik nem viselkednek helyesen a különféle élethelyzetekben! Bármennyire iskolázott valaki, vagy jó, ügyes valamiben, hajlamosak vagyunk azt gondolni, hogy csak a mi megértésünk korrekt. A többiek nem látják át annyira jól a dolgokat, mint mi, és ügyetlenek vagy rosszak a megoldásaik. Ha azután nem dolgoznak velünk összhangban, ez türelmetlenséget, haragot vált ki belőlünk. Bár jól lehordjuk, összeszidjuk vagy kigúnyoljuk őket, mi zaklatottabbak leszünk, mint az érintett személyek. Vajon miért?

Mert a sebek, amelyeket az interakcióink során magunknak okozunk, nem gyógyulnak be egykönnyen. Értetlenül kérdezzetjük magunkat, hogy Isten miért zúdít oly sok szenvedést az ölünkbe? Majd ilyen gondolat merül fel bennünk: „Miért vesznek körül pont engem olyan emberek, akik feszültté teszik a mindennapjaimat? Mindenki más élete az enyémnél örömtelibbnek, boldogabbnak tűnik.”

A szentek azt tanácsolják, hogy ne másokra, hanem önmagunkra fókuszáljunk. Értsük meg, hogy bárkikkel élünk is együtt, a megértésük módja soha nem lehet ugyanolyan, mint a miénk! Nincs két olyan ember a földön, akik minden dolgot azonos

módon tennének. Még ugyanabban a családban felnevelkedő két gyermek beszédmódja, a másokkal való viselkedése, a dolgaik intézési módja is eltérő. A házastársak különböző otthonokban nevelkedtek fel, ezért a megértésük mikéntje szintén különböző. Az együtt élő szülők és a gyermekeik is gyakran vélekednek úgy, hogy az összes fájdalom okozói a családtagjaik.

Ez amiatt van így, mert mindannyiunk gondolkodásmódja, értelmezési szintje eltérő. Mások a szerzett tapasztalataink, és a helyesnek tartott megoldásaink. Gyakori, hogy két ember mindig a másikat okolja a problémákért. Emiatt képtelenek egyetértésre jutni, és összhangban dolgozni. Pedig lehetséges, hogy mindkettőjüknek igaza van. Mindkét fél látásmódja helyes, csak például a körülmények különbözők, amelyekkel a célbavezető úton szembekerülnek. Ha ugyanis el szeretnénk jutni egy bizonyos pontba, azt oly sokféle irányból közelíthetjük meg. Ha többen igyekeznek oda, mind egyéni útvonalat választhatnak. Az egyik hamarabb ér célba, a másiknak ez több időbe telik. Ám nem szükséges, hogy mindenki egyazon útvonalon haladjon végig.

Vajon útközben milyen tapasztalatokat szereznek? Mi történik velük indulástól célbaérésig? Hogyan kívánják megoldani a felmerülő helyzeteket? Valaki egy bizonyos irányt választ, mert úgy véli, hogy az a leg-

gyorsabb, és ő jut először célba. Látja, hogy egy másik személy útvonala ettől eltérő. Az illetőt bolondnak nevezi.

Nem érti, hogyha az övé a legjobb megoldás, a másik miért nem azon halad végig. Úgy véli, hogyha az illető megmarad a saját választásánál, akkor könnyen megbotolhat, eleshet. A saját döntését tartja mindenki számára a legbiztosabbnak és a legmegfelelőbbnek. Ám az is megeshet, hogy így nem ismer meg jobb megoldásokat, ugyanakkor valami eddig ismeretlen problémával szembesülhet. Az is előfordulhat, hogy valaki már kipróbálta a mások által követett útvonalat, és az nagyon nem tetszett neki. Ítélezés közben fogalmunk sem lehet arról, hogy pontosan mi játszódott le mostanáig az embertársaink életében.

Ezért a szentek ismételten azt tanácsolják, hogy kövessük az „élni, és élni hagyni” elvet. Az önfejlesztésre koncentráljunk! Ugyanis mások be szabályozásának igyekezete közben egyre több problémát vonzunk az életünkbe. Ha önmagunk jobbra formálása köti le a figyelmünket, bennünk és a környezetünkben is növekedni fog a békesség.

Ha innen oda szeretnénk eljutni, és valaki más megoldást választ, mint mi, még akkor se aggódjunk amiatt, ha ez neki 5-10 perccel tovább tart! Ha magunkévá tesszük ezt a látásmódot, jobban meg fogjuk érteni azokat, akikkel együtt élünk, interakcióba kerülünk az otthonunkban, a munkahe-

lyünkön, a szomszédságunkban, vagy bárhol másutt.

Mindenki beszédmódja, stílusa eltérő. Gyakran azért kedveljük meg az embereket, akikkel találkozunk, mert tetszik nekünk az, ahogy beszélnek. Másokat lassú észjárásúnak, nehézkesnek vagy butának tartunk, mert szerintünk nem helyes a kifejezés- és viselkedésmódjuk. Ám sok esetben az összeketerülő személyek nagyon eltérő környezetből származnak. Indiában vagy Dél-Amerikában az emberek találkozáskor szeretettel megölelik egymást. Európában vagy az Egyesült Államokban inkább a kézfogás a szokásos. Egy Dél-Amerikából érkezett személy az egész addigi életében megszokta az ölelkezést. Ha Európából származóval futunk össze, üdvözlésként csak a kezét fogja kinyújtani. Kölcsönösen meglepődnek a másik viselkedésén.

Fogadjuk el, hogy különböző módokon tesszük a dolgokat! Sokféle a gondolkodásmódunk, a megértésünk, hiszen eltérő kultúrákból, otthonokból származunk. Még az azonos országban és családban élők sem ugyanazok a hatások érintik meg mélyebben. Ezért ne feltételezzük már előre, hogy ez vagy az a személy problémát fog okozni nekünk! Ilyenkor ugyanis abból indulunk ki, hogy egyedül mi élünk, tesszük a dolgokat helyesen. A másikat pedig teljes bizonyossággal helyre kell igazítanunk, mert tőlünk eltérő módon gondolkodik, beszél, cselekszik.

Magunkat figyeljük, azt, hogy milyenek a mi reakcióink, megnyilvánulásaink! A másik dolgait pedig engedjük el! Lehet, hogy neki így jó. Ha ilyen szemléletmóddal élünk, a korábban jóval kevesebb lesz a zavaró tényező az életünkben. Ne tételezzük fel, hogy a másik szándékosan rosszat akar nekünk!

A lovak a versenyen szemellenzővel futnak, hogy megmaradjanak a saját pályájukon. Ne zavarhassák meg őket a vetélytársak. Ha ide-oda néznének, veszítenének a gyorsaságukból. A szentek elmagyarazzák, hogy mindannyian ugyanabba a célba igyekszünk. Azért jöttünk le a földre, hogy megismerjük Istent, és egyesüljünk Ővele. Ha gyorsan célba kívánunk jutni, egyedül Őneki adjuk a figyelmünket! Ha leköt bennünket mindaz, amit mások tesznek, ez megakadályozza az előrehaladásunkat.

Ezért, ha még ebben az életben el szeretnénk érni Istent, ne mások viselkedésére, hanem Őrá koncentráljunk! Ha így élünk, be fog tölteni bennünket az Úr szeretete. Azért kérjük tőlünk, hogy rendszeresen meditáljunk, mert így egyre sikeresebben fogunk befelé fókuszálni. Ott Isten világa és szeretet vár ránk, és az istenség szépséges látványaiiban gyönyörködhetünk. Meg fogjuk érezni Atyánk közelségét. Ha megőrizzük a figyelmünket Istenen, a külső környezetünkből semmi nem fog megzavarni bennünket.



Sant Darshan Singh sok verse szól az emberi kapcsolatokról és Isten megismerhetőségéről. Sokan foglalkoznak mások véleményével, talán kigúnyolják őket, és ez nyugtalanítóan hat rájuk. Sant Darshan Singh arra emlékezteti a tökéletes Mester tanítványait, hogy az eredményes spirituális munka érdekében egyedül a Mindenhatóra figyeljenek. Aki Isten igazi szeretője, és teljes odaadással igyekszik előrehaladni a benső ösvényen, annak nincs ideje mások megítélésére, kigúnyolására.

*Nincs időm arra,
hogy másokon nevessek.
A Te örült szeretőd örömet
leli ebben az állapotában.*

Darshan Mester azt mondja, hogy aki átadja magát Istennek, bármilyen külső helyzetbe kerül, ez nem zavarja meg a felhőtlen boldogságát. Lehet valaki szegény, képzetlen, fizikailag erőtlens, de Isten szeretője azért örömteli, megelégedett, boldog, mert a figyelme nem másokon, hanem



egyedül Istenen van. Nincs ideje arra, hogy más dolgokba belemerüljön.

Tekintsük mintának ezt a fajta életvitelt! Mindannyian lépéseket tehetünk Isten felé. Ekkor benső békeességben és boldogságban fognak telni a napjaink. Ez az „Édes a Te akaratod!” alapelv lényege. Elégedetten, kiegyensúlyozottan fogjuk járni az Isten által számunkra kijelölt utat. Ha úgy érezzük, hogy vannak, akik belénk kötnének, problémát okoznának, annak ne adjunk figyelmet! Ha valakivel beszélgetünk, és a harag va-

lamiért el akar uralkodni rajtunk, hagyjuk el a helyszínt, menjünk máshova! Hagyjunk időt magunknak a lehiggadásra! Így felügyelet alatt tudjuk tartani magunkat.

Ha két ember vitába keveredik, kölcsönösen ingerlik egymást, mert a nézőpontjuk különböző. Ha egy kommunikáció során hangsúlyt kapnak nálunk ezek az eltérések, akkor egyre jobban elmérgesedhet a helyzet. Ha viszont megőrizzük a figyelmünket Istenen, a körülöttünk lévő különböző emberek megnyilvánulásai érintetlenül hagynak bennünket. A Teremtőnk azt kívánja, hogy derűsen, békésen és örömteli módon éljünk. Találjunk rá a boldogságra!

Könnyen bele lehet esni a szóváltások, támadó élű viták, veszekedések csapdájába. Ilyenkor az illető azzal van elfoglalva, hogy ki mit mondott vagy csinált. Amiatt panaszkodik, hogy őrá senki sem figyel, a többiek nem értik meg, amit ő mond, nem értékeli megfelelően az ő véleményét... Nos, ez az a bizonyos csapda. Ha valaki ennek a foglyává válik, értelmetlenségekkel, haszontalanul telik az ideje. Így egyre messzebb sodródik a boldogságtól, amelynek elérésére lehetőséget kapott Istentől.

Minden, ami számít, bennünk van. Isten velünk van. Rajta kívül kire lenne szükségünk? Ő kerüljön az életünk középpontjába! Ha elérjük Őt, ha egyesülünk Ővele, örökké boldogok leszünk.



Sant Kirpal Singh Ji Maharaj

Ő MINDENKIÉRT KINYÚJTJA A KEZÉT

1969. India, Rajpur

A Mester a bűnösökért jön a világra. Azokat, akik Őt felkeresik, felemeli. Ám ahhoz, hogy valaki megmaradjon ebben az állapotban, benső tisztaságra van szüksége. Még a legnagyobb bűnös lelkének is ad lendületet, a testtudat fölé emeli, így az illető betekinthez a bensőbe vezető kapun, és megpillanthatja a Fényt. Akár bűnös vagy erényes, jó vagy rossz valaki, ha eljut egy tökéletes Mester lábához, Ő ad neki valamennyi kezdeti benső tapasztalatot. Ha az érintettek nem ragaszkodnak túlságosan a világhoz, akkor meg tudnak maradni azon a szinten, és onnan haladhatnak előre. A továbbfejlődésük érdekében azonban tisztábbá kell válniuk.

Ő mindenkiért kinyújtja a kezét, még a legnagyobb bűnösért is, mert szereti őt, de utálja a bűnt. Minden Őhözza érkezőnek ad valamennyi kezdőtökét, hogy el tudjon indulni a bensőbe. Ha valakit nem emelnek fel, hogyan láthatná meg a Fényt? Ha tehát valaki eljut Őhözza, olyan helyzetbe kerül, mint az az ember, aki a lépcsőn felfelé halad a tető felé. Ahogy annak a közelében jár, már észlel valamennyit a növekvő külső világosságából.

Ha valakinek a figyelme visszavonódik a fizikai világból, akkor a tizedik kapu, az egyszem felé közeledik. Csak ekkor pillanthat meg valamennyit a benső Fényből. A Mester ezt minden őszinte útkeresőnek, tanítványnak megadja. A lényegi kérdés az, hogy mennyire ragaszkodunk a földi világhoz. Ha ez most még így is van, természetesen átfomálódhatunk. Ennek érdekében az szükséges, hogy éljünk etikusan.

Hadd mondjak egy példát a ruhamosás terén bekövetkezett változásokra! Manapság vegytisztítást is alkalmazunk, korábban azonban a mosóemberek kövekhez csapkodták a ruhát, hogy megszabadítsák a szennytól. Ez

még a legkoszosabb holmi esetében is sikeresnek bizonyult. Ez kemény, fáradságos munka volt. Ám az idők megváltoztak. A mi „mosóembereink”, a nagy a Mesterek napjainkban a spirituális vegytisztítás módszerével, kedves szavakat, édes módszereket alkalmazva motiválják, ösztönzik a követőiket: „Kérlek, gyere! Hagyjál magad mögött mindent, ami visszahúz, megakadályozza az előrehaladást!” Ezt a célt szolgálja a spirituális napló rendszeres vezetése, amit állandóan kérek a tanítványoktól.

Ettől függetlenül a Mester mindenkit elfogad, akár bűnös, akár érényes a jelölt. Mindannyian kapnak egy kezdeti felhajtóerőt. A napokban ti, a nyugati tanítványaim jelen voltak egy beavatáson. 165-en kérték a Naamdaamot. Közülük 63-an látták a Mestert a bensőben, a többiek – valóban mindannyian – szereztek valamilyen benső tapasztalatot. Mind kaptak valamit.

Ez így történt akkor is, amikor nem indiaiakról volt szó. Amikor Nyugatra mentem, a meditációs szemináriumokon még a nem beavatottak is részesültek valamennyi benső ajándékban. A módszerem az volt, hogy először nyilvános előadást tartottam, amit kérdés-felelet követett. Majd meghívtuk a megjelenteket a következő reggelre szervezett meditációs ülésre. Akik eljöttek, mind szereztek valamennyi spirituális tapasztalatot. Egy hölgy e program előtt odajött hozzám, és azt mondta: „En-

gem nem érdekel az elmélet, csak valamennyi tapasztalatot adj nekem!” Kapott. Ha a lélek a rendszeres meditáció során hozzájut egy kis hajtóerőhöz, idővel képessé válik arra, hogy visszavonódjon a külvilágból. Ez tehát Nyugaton is így történt.

Kérdés: *Sokan úgy mutatják be ezt az utat, amelyet Te tanítasz, mint egy tudományt. Természetesen a legtöbbször annak is tekintik, amire az jellemző, hogyha valaki pontosan követi az útmutatásokat, ugyanarra az eredményre jut. Ám a Sant Mat útja esetében van egy, az eredményességet növelő elem: a Mester. Vajon ez a tényező nem emeli ki az utunkat a tiszta tudomány területéről?*

Sant Kirpal Singh: Mi a Mester? Nem egy emberi test, hanem az Erő, amely rajta keresztül működik. Ez juttatja felhajtóerőhöz a lelkeket. Egy kisgyermek sok mindent megtanul az apjától, az anyjától a testvéreitől, majd az iskolában a tanáraitól. Ehhez hasonlóan az, aki a benső ösvény szakértője, képes tanítani, vezetni a lelkeket. Kihangsúlyozom, hogy erre nem mindenki képes, csak az e területen tökéletesen jártas vezető.

Semmilyen őszinte erőfeszítés nem vész kárba, de bizonyos körülmények között a folyamatok felgyorsulnak. Ha a természetre bízunk, akkor egy gyümölcsfa mintegy 7-8 év múlva fordul termőre. Ám, ha valamennyi megfelelő táplálékhoz jut, 2-3 éven belül már szedhetők a termések.

Egy megvilágosodott lélek segíthet a többieknek a benső utazás



megtételében. Amikor Athénban jártam, egy professzor vállalta az előadás fordítását. A kérdés-felelet program végén meghívtam mindenkit a másnap reggeli meditációra. Ötven-hatvan érdeklődő jött el. Mind szereztek valamilyen benső tapasztalatot. Ennek kapcsán a lelkes professzor egy nagy könyvet írt, amelyben azt emelte ki, hogy Püthagorasz és Szokratész ugyanezt tanította. Betette a könyvbe a képet, kiemelve, hogyan újítottam meg ezt az ősi tanítást.

Vajon egy útkereső, egy tanítvány számára mi a lényeg, mi az, ami nélkülözhetetlen a benső fejlődéshez? Az rendjén van, hogy folytassunk normális fizikai életet. A baj az, hogy túlságosan kötődünk a külső dolgokhoz, emiatt pedig nem vagyunk képesek a hiánytalan benső koncentrációra. Rengeteg dolog tereli a figyelmünket még a meditációban ülés során is. Ezért nagyon fontos ellenőrzési eszköz a napló, amely megmutatja, hogy a megtisztulás folyamatában hol tartunk. Ami pedig a tökéletes Mester szerepét illeti, Ő adhat a lelkünknek egy kis lendületet. Ám ezt a munkát Isten végzi Őbenne, nem az ember fia adja nekünk ezt az ajándékot.

Kérdés: *A tanítványok, akik másoknak javasolják, hogy kérjék a beavatást, valamennyit magukra vesznek ezeknek az embereknek a karmáiból?*

Sant Kirpal Singh: Nem. Egyáltalán nem. Isten az, aki ezeket az

embereket eljuttatja a beavatásra. A küldő fizikai személy csak közvetítő szerepet játszik. Az emberek a legkülönbözőbb forrásokból értesülhetnek a Mesterrel találkozás lehetőségéről: más személyeken keresztül, újságokból, különféle hirdetésekben. Az Isten akarata, hogy ki és mikor kerül kapcsolatba a Mesterrel. Ha valaki egy Ő általa megbízott személy közvetítésével vesz részt a beavatáson, a mindenütt munkálkodó Mestererő, Istenerő, Krisztuserő, Guruerő kegyéből jut hozzá a benső tapasztalatokhoz. Ha valaki ebből nem él át semmit, akkor a beavatás idején az illető fáradt, ideges, kapkodó. Ezért szoktam arra kérni az ezzel a feladattal megbízott csoportvezetőket, hogy ilyen esetben szervezzenek meg egy újabb ülést, ahol az érintett személyek frissek, elevenek.

Ha a befelé fókuszálásunk hibátlan, akkor a meditációban a helyzet ahhoz hasonlítható, mintha valaki bekapcsolná a tv-t vagy a rádiót: a kép és a hang azonnal megjelenik. Van azonban az etikus életvezetés mellett még egy nagyon fontos előfeltétel: a vegetáriánus életforma követése.

Kérdés: *Ezzel kapcsolatban merült fel bennem az, hogyha egy magatehetetlen személyt keresünk fel annak otthonában, és ő húst szeretne enni, a tanítvány karmát vesz magára, ha teljesíti a kérését?*

Sant Kirpal Singh: Ha vállalt kötelezettséget teljesítünk, akkor nem. Például: én szolgáltam a hadseregben,

ahol a felettesem parancsát teljesítenem kellett. Ha ő azt mondta: „Ezt kell tenned!”, akkor azt végre kellett hajtanom. Ha a felettes tűzparancsot ad ki, az övé a felelősség, az érintett személynek meg kell tennie, amire utasították.

Baba Jaimal Singh is a hadseregben, ráadásul a tűzvonalban szolgált. Ha húst kellett osztania ebédre, ha tűzparancsot kapott, azt végre kellett hajtania. Ha nem válunk valaminek az önálló kezdeményezőjévé, akkor nem mi vagyunk a cselekvők. Ez a lényeg.

Vagy nézzünk egy másik példát! Ha véletlenül egy hangya kerül a mosogató lefolyó vízébe, az nem a mi felelősségünk, de ha megmenthetjük, nyilván megtesszük. Még a légvételőnkkel is sok olyan élőlény pusztul el, amelyeket nem is látunk. Vagyis a magasabb élet kedvéért fel kell áldoznunk az alacsonyabb szintű dolgokat. Azt kell mondanom, hogy még a vege életmóddal is kárt okozunk az életben, amely a növényeken kívül jelen van a rovarokban, a csúszómászókban, madarakban, halakban, négy lábúakban, és az emberekben is, aki a teremtés létrájának a legmagasabb fokán állnak.

Az egész teremtés öt elemből, tűzből, vízből, földből, levegőből és éterből áll. A növényekben csak a víz elem aktív. Ha 10 kg-ot megszáritunk valamilyen fűszernövényből a napon, fokozatosan csak fél kg marad belőle. Karmikusan ennél súlyosabb vétség

egy madár, hal, állat megölése. A fizikai világ törvényei szerint viszont legfeljebb a védett állatok, madarak elpusztítása jár anyagi következményekkel. Az emberélet kioltása halálbüntetést is vonhat maga után. Még egyszer kiemelem, hogy a növényekben is van élet. Az embernek a túléléshez szüksége van növényi élelemre is, de ez szintén vétség.

Csak az isteni terv tudatos munkatársaként válhatunk karma nélkülivé. Ha valaki ilyenné fejlődik, látja, hogy Isten a cselekvő, és azt, ahogy az Istenerő dolgozik, megnyilvánul mindenben. Az is egyértelmű számára, hogy mi az, ami az isteni tervből ráhárul, és bábfiguraként, tudatos munkatársaként pontosan azt csinálja, amit tennie kell.

Miért mondjuk azt, hogy nem ő a cselekvő? Nézzünk erre egy példát! Tétélezzük fel, hogy egy ember ott ül a gépházban. Látja, hogy energia nélkül semmi sem működik. Nem ő a cselekvő, hanem rábízta magát. Így megmenekül a karmikus visszahatásoktól.

E gondolatlan visszajutottunk oda, ahonnan a beszélgetésünk elindult: annak érdekében, hogy megláthassuk a teremtést működtető Erőt, be kell lépünk a bensőbe nyíló kapun. A Mesterünk teljes bizonyossággal juttat nekünk felhajtóerőt, ám annak érdekében, hogy emelkedett állapotban meg is maradjunk, és tovább tudjunk haladni, szüntelen fáradózásra van szükségünk. Az ember képes az át-

formálódásra, de ez időt és erőfeszítéseket igényel.

Hadd mondjam el nektek, hogy egy jelöltnek a régi időkben először kitarató munkával fel kellett készülnie a benső utazásra. Amíg nem állt készen, a Mestere semmit sem adott neki. Ma azonban más idők járnak, nem élhetünk hosszú éveken át a Mester közelében. Ezért Ő kezdőtőkét ad nekünk, és azt kéri, hogy azt jól ruházzuk be a rendszeres meditációval és önelemzéssel, naplóvezetéssel.

Kérdés: *Talán Tőled vagy Hazurtól ballottuk azt a történetet, amely szerint valaki folytonosan könyörgött a Mesterének: „Kérlek, emelj fel!” Az illetőt, aki erre nem állt készen, a Mester felemelte, ő ezt nem tudta elviselni.*

Sant Kirpal Singh: Nem, nem egészen ez történt. Egy napon Merutban valaki részt vett a beavatáson, de nem voltak tapasztalatai. Kapott tőlem még egy lehetőséget, egy második meditációs ülést, de nem hagyta el a testét. Tudatos maradt a légzésére és a külső környezetére.

Azt mondtam neki: „Nézd! Kaptál egy második lehetőséget. Most megmondom, hogy ezután mit kellene tenned. A többi rajtad múlik. Ha követed a tanácsaimat, biztosan lesznek benső tapasztalataid. Menj haza, és tedd azt, amit mondtam!”

Reggel azzal jött vissza, hogy semmi eredményt nem tapasztalt a

meditációjában. A panaszkodó szavaira ezt válaszoltam: „Ha egyszerűen azt tennéd, amit javasolok, vagyis teljesen befelé koncentrálnál, az lenne számodra a könnyű, az egyszerű megoldás. Ha viszont én emellek fel, vissza fogsz esni, és megsérülsz.” Hevesen tiltakozott: „Ne törődj ezzel, csak húzz fel a bensőmbel!” Egy csöppet meglöktem hátul a fejét, és ő öntudatlanul összeesett.

A mi dolgunk az, amikor nekifogunk a meditációnak, hogy vonjuk vissza a figyelmünket a világból és a testünkből. Ne gondoljunk a légzésünkre! Ez ilyen egyszerű! Ebben az esetben nem működnek az ellenható erők. Ha azonban még ezernyi szállal kötődünk a világhoz, és valaki hirtelen befelé emel, az természetesen fájdalmas.

Kérdés: *Mi történik akkor, ha egy beavatott teljesen abbahagyja a meditálást?*

Sant Kirpal Singh: Az elvetett spirituális mag soha nem vész kárba. Előbb-utóbb növekedésnek fog indulni, ahogy számára a körülmények kedvezővé válnak. Amikor az ilyen emberek megbetegszenek, az életkörülményeik kellemetlenné válnak, természetesen azt kérdik: „Ó, Istenem! Mit tettem?” A többség ilyenkor jobb belátásra tér. Sok ilyen esettel találkoztam már.

A Mesterem, Hazur az ilyen helyzetben lévőkre mondta azt: „Hosszú pórázra engedtem őket. Majd meglátjuk, hogy milyen messzire mennek.” Egy kis rántás a kötélben, és



már jön is a válasz.

A mag akkor sem vész el, ha az illető semmit sem tesz ebben az életben. Újra emberként fog megszületni, nem alacsonyabb szinten, ugyanis a mag más formában nem fejlődhet tovább. Vannak, akik ebben az életben készen állnak a spirituális fejlődésre, és vannak, akik még nem. Aki megkapta az emberi születést, eljutott egy tökéletes Mester lábához, és elnyerte a beavatást, az a múltban olyasmit vitt véghez, aminek köszönhetően Istentől elnyerte ezeket az áldásokat.

Tételezzük fel, hogy valaki elvégezte az általános iskolát! Ha nem azonnal iratkozik be a középiskolába, akkor sem kell újra végigjárnia az

elemi szintet, hanem tovább fog haladni. Rajta múlik, hogy ebben az életében vagy valamikor később. Van azonban egy meghatározó tényező: hatalmas a szeretet ereje. Ha valaki szereti a Mesterét, ennek a bűnösök esetében is mindennél hatalmasabb az isteni vonzereje.

Mi a bűn? Hagyjuk, hogy a figyelmünk – jó vagy rossz dolgokkal – ki felé rángassa a figyelmünket. Vagyis még az is akadály, ha jó dolgok kötnék a külvilághoz bennünket.

Hová megy az, aki szereti a Mestert? Oda, ahol Ő van. Ám ezt a tanítvány csak akkor fogja megtenni rendületlen kitartással, uralkodó szenvedéllyel, ha teljes a bizalma a Mesterében, és szeretettel, odaadóan követi az Ő útmutatásait. Az ilyenek nincsenek sokan. Ám mindazok, akik egy kis munkát már elvégeztek, olyanok, mint a parázs, amely lappangva, de fokozatosan felemészti az útakadályt jelentő fadarabot.

Egyébként ezt a hasonlatot bizonyos értelemben minden beavatottra alkalmazhatjuk, ugyanis kívülről nézve világiasaknak tűnhetnek, de lassan-lassan szabaddá, a külvilágtól kötetlenné, függetlenné válnak. Majd így fohászkoznak: „Istenem! Vezess el engem Tehozzád!” A segítség mindig meg fog érkezni belülről, hiszen a Mesterünk bennünk lakozik. Csak Őfelé kell fordítanunk az orcánkat. Ennyi a dolgunk. Minél fogékonyabbá válunk, annál gyorsabban jutunk eredményre.



Sant Darshan Singh Ji Maharaj

KI A TÖKÉLETES MESTER, ÉS MI A KÜLDETÉSE?

*A spirituális Mesterek
az isteni udvar teljhatalmú megbízottjai.
Számukra minden lehetséges.
Közvetlenül össze tudják
kapcsolni az útkeresőt a Naammal,
ha ők maguk keresik
a Mesterek magasatos társaságát.*

Tulsi Sahib a himnuszba kevés szóval nagyon fontos mondanivalót sűrített bele. Lehet, hogy e néhány verssorba foglaltakat egy humanista tudós több kötetnyi műben próbálná értelmezni. Még így is megeshet, hogy nem lenne képes teljesen érthetővé tenni a kifejtett témát.

A Szeretett Mester, Sant Kirpal Singh gyakran mondta, hogy minden egyes témával együtt kell fejlődnie a szakszókincsnek, és ebben az alkotás szerzőjének különleges a szerepe, a

fontossága. Tapaszthalhatjuk, hogy valahányszor kiadnak egy kormányzati utasítást, rendeletet, nagyon világosan elmagyarázzák a benne használt kifejezések pontos értelmét, ne hogy félreértés legyen. Ehhez hasonlóan, a szentek alkotásaiban használt szókapcsolatok sajátos értelmet hordoznak.

Az elhangzott verssorok központi eleme a Sadhu, a spirituális Mester. A szónak a spiritualitásban egyedi jelentése van. Hazur Baba Sawan Singh megosztotta velünk az élete egyik eseményét, ami segít a szó értelmezésében.

Egyszer egy magasan képzett tudós, Swami Darshanand Ji érkezett Óhózzá, és hosszabb beszélgetésbe mélyedtek a spiritualitásról. Amikor a vendég megértette, hogy Hazur minden kérdésére mennyire egyszerű és világos válaszokat adott, és ezt végte-

lenül szívélyesen, melegszívűen tette, ez őt teljesen elbűvölte, lenyűgözte. Már elmenőben volt, de visszafordult, és megkérdezte: „Maharaj Ji! Kérdezhetek még valamit?” Hazur azt válaszolta: „Ahogy kívánod. Kedved szerint bármit nyugodtan felvethetsz.” „Nos, miért dicséri oly nagyon Guru Nanak a Sadhut? Az ötödik szikh Guru is ír róla a Ashtpadi című művében, nyolc verspárban dicsőítve a spirituális Mestert.” Hazur azt válaszolta: „Gyere vissza! Ülj le! Elmagyarázom, hogy kit nevezett Guru Nanak Sadhunak.”

Ezután Hazur néhány magyarázatot idézett Guru Nanaktól: „A tökéletes Mester Isten megtestesülése. Ő olyan valaki, aki az Atyától kapott megbízással érkezik a világba. A küldetése az, hogy azokat a lelkeket, amelyek eonok óta epekednek, sóvárogznak, kétségbeesetten sírnak Isten után, hazavigye, és egyesítse Ővele. Ezért magasztalják a Mesterszentekeket.”

A Gurbani, a szikhiek szent könyve is tartalmaz egy leírást a tökéletes Mesterről, amely szerint Ő olyan megvilágosodott lény, aki már elérte az egységet Istennel, és képes arra, hogy másokat is eljuttasson ugyanabbe az állapotba. Hazur még hozzátette a magyarázatához, hogy az ilyen nagy lelkek túl vannak a három gunán vagy minőségen (szattva, radszasz, tamasz).

A Gurbaniiban Guru Angad ezt mondja:

*Szem nélkül lát, fül nélkül hall,
láb nélkül jár,
kéz nélkül dolgozik, száj nélkül beszél.
Halott marad, miközben él.
Ó, Nanak! Ismerd fel
a Hukamot, az isteni ehrendelést!
Merülj el a Mesterben és Istenben!*

Hazur kérésére a saját változatomat urdu nyelvre is lefordítottam:

*Szem nélkül felismeri
az Ő magasztosságát,
fül nélkül hallja az Ő örök Muzsikáját,
láb nélkül járja az Ő útját,
kéz nélkül szenteli magát
az Ő szolgálatára.*

*Ha megtanulunk még
az életben meghalni,
ha engedelmesen követjük
az Ő parancsolatait,
akkor valóban felismerjük
az Ő dicső mivoltát,
és még emberként itt élve
egyesülhetünk az Úrral.*

A Gurbani szerint tehát a spirituális Mester olyan valaki, aki messze meghaladja e világ minőségeit, túljut a három gunán. Swami Ji is részletesen szólt arról, hogy a spirituális Mester messze az intellektuális értelmezések, magyarázatok feletti szinten áll. Azt, hogy ki Ő, valójában lehetetlenség szavakba foglalni. Ha meg szeretnénk érteni, hogy ki a tökéletes spirituális Mester, akkor keressük az Ő magasztos társaságát, akkor mi is emel-

kedjünk a három guna vagy minőség fölé! Ekkor eljutunk arra a szintre, amelyen így kiáltunk fel: „Sohang!” „Én Te vagyok!” Ez azonban még csak a kezdet a spirituális Mester lényegének a megértésében.

Ugyanis még ezen a szinten sem tudjuk pontosan, hogy ki a Sadhu. Erre csak akkor kerül sor, amikor a Mesterbe belemerült lelkünk, amit a szufik Fana-fil-Sheikh névvel illetnek, megérkezik Sach Khandba, és itt elérjük a Fana-fil-Allah állapotot, vagyis egyesülünk Istennel. Ekkor fogjuk valóban tudni, hogy ki a Sadhu, és mi a küldetése.

Hazur ezt mondta: „Isten a szentek szavain keresztül nyilvánul meg.” Amit egy spirituális Mester mond, az Isten szava, és az mindig beteljesül. Bár úgy tűnhet, hogy egy emberi lény szól hozzánk, de Ő Isten eszköze, az Ő akaratának a kinyilvánítója.

*Ó, Laló! Abogy az isteniség
Forrásából az Ige elér engem,
azt én annak megfelelően adom tovább!*

Valóban nehéz egy Sadhu igazi nagyságát felfognunk. Ő már egy Istennel. A mi intellektusunk képességei, a könyvtudásunk kizárólag a három anyagi régióra terjed ki. Ennek kifejezési eszközei alkalmatlanok a Mester bemutatására. Hiszen Ő már egy Istennel, ezért az Ő dicső mivolta az ember összes képességével és lehetőségeivel felfoghatatlan, szavakba önthetetlen.

Swami Darshanand Ji tökéletes csendben hallgatta Hazurt, majd megkérdezte: „Maharaj Ji! Belőlem is lehet ilyen Saadh?” Hazur elmosolyodott, és azt mondta: „Ó, Kedvesem! Csak akkor, ha először is az elméd egyetért ezzel. Ha erre vágyasz, és a szívedben ott a sóvárgás, a rajongó lelkesedés, akkor ez nem nehéz feladat. Ha egy tökéletes spirituális Mester magasztos társaságát választod, akkor elérheted egy megvilágosult lény állapotát.” Mindezek után, Hazur kegyéből megkapta a beavatást, és elkezdte járni a spirituális ösvényt.

Azért osztottam meg veletek ezt az epizódot, mivel a Saadh szó gyakran szerepel a Gurbaniban, és sokan nem értik a jelentését. Az emberek gyakran elcsodálkoznak, hogyan lehet egy Saadh vagy Sadhu Istenhez hasonló. Ez azért lehetséges, mert ők már egyek. Amikor Isten egy emberi póluson keresztül megnyilvánul, akkor azt Saadhnak, Sadhunak, Mesterszentnek nevezzük. Ezek csak különféle szakszavak ugyanarra a fogalomra. „A spirituális Mesterek az isteni udvar teljhatalmú megbízottjai. Számukra minden lehetséges.”

A himnusz szerint az isteni lény, a Saadh, a tökéletes Mester az isteni udvar küldötte. A világi életben, az uralkodók udvarában mindig akad egy-egy olyan személyiség, aki a király, a császár legkedveltebb híve, aki nek az uralkodó kiemelt figyelmet ad.

A szentek nagyon közel állnak Is-



tenhez. A szerepüket egy szufi így határozta meg: „A szentek Isten szolgálói. Bár nem azonosak Istennel, de nem is különböztethetők meg Őtől. Ők az egész részei, az Ő milyenségének a hordozói.” Egy másik jellemzés erről a kapcsolatról: „Láttam Istent egy emberi formában járni, beszélni. Az Ő szépsége tűnt elő ebben az anyagi formában. Azért jött, hogy a lelkeket egyesítse Istennel.”

Amit el akarnak érni, azt megvalósítják, mert a Mindenható biztosítja számukra az ehhez szükséges Erőt, működési feltételeket. Megbízással küldi őket a világba. A „lehetetlen” szó hiányzik a szentek szótárából. A küldetésük mellé megkapják a teljeshatalmat, a mindenütt jelenvalóság és a határok nélküliség adottságát is. Képesek a tanítványaik lelkét a testi tudatosság fölé emelni, és Isten felé vonni, vezetni őket. Az ember az istenivé fejlődés lehetőségének köszönhetően áll az összes létforma közül a legmagasabb szinten. Ezért nevezik Isten igazi templomának, a teremtés csúcsa és koronájának, mert képes az Istennel egység elérésére.

Az ember megteremtésekor az angyalokat utasították, hogy hajoljanak meg előtte. Az angyalok, az istenségek és istennők is vágyanak az Istennel való egységre, de ehhez nekik is emberi születésre van szükségük. Isten összes teremtménye csak így ismerheti fel a lelkét, és merülhet el újra a Teremtőjében.

Sant Kirpal Singh gyakori kijelentése szerint háromszorosan áldottak vagyunk. Az első az emberként megszületés ajándéka. A 8,4 millió létforma kerekében eonok óta tartó keringés után nyertük el ezt a létformát, amelyben élve hazatérhetünk Istenhez, és átélhetjük az örök üdvösséget, boldogságot.

Második áldásként mi, akik elvesztett bárányok voltunk, eljuthattunk egy élő, tökéletes Mester lótusz lábá-

hoz. Mi nem voltunk a Pásztor létének a tudatában. Ő az, aki tisztában van azzal, hogy hol keressen meg bennünket. Amikor egy spirituális Mester emberi formát ölt, elküldi a sugárzását a jövő generációi felé, és az isteni szeretet ezüsthálójával magához húzza őket. A mi feladatunk az, hogy nagy fejlődést érjünk el a spiritualitás tudományának a gyakorlatba ültetésével.

Az elmúlt 30-40 év során a távirányítás, a távvezérlés fogalma közismertté vált. Ezt megelőzően ez egy teljesen ismeretlen dolog volt. A Mesterek azonban a teremtés kezdete óta alkalmazzák a távolból irányítás módszerét. Miért és hogyan? A Mester például fizikailag Delhi-ben van, de az összes tanítványának gondját viseli, akik Afrikában, Amerikában, az Északi-, a Déli-sarkon, vagy bárhol másutt élnek. Ez a távirányítási rendszer egészen különleges. A lényeg az, hogy amikor Ő úgy akarja, a lótuszlámbához vonja az útkeresőt. Szóval második áldásként függetlenül attól, hogy hol élünk, a Gurbaniban Saadh-nak nevezett spirituális Mester a szeretet hálójával a sugárzása körébe húz bennünket, és megérkezünk az Ő jelenlétébe, a lábához.

Visszaemlékszem, hogy miután Hazur elhagyta a fizikai testét, és eltávozott az örök Otthonába, én az azt követő napon érkeztem meg a Baba Jaimal Singh nevét viselő beasi derába. Ott került sor az Uthala szertartásra. Ezután Sant Kirpal Singh azt kérte

tőlem, hogy a derában lévő dokumentumok alapján ellenőrizsem Hazur beavatottjainak a számát. Ezek szerint 125,376 ember kapta meg Tőle a beavatást. Az eredményt tudattam a Szeretett Mesterrel, aki mosolyogva azt mondta: „Darshi! Ők azok, akik a hivatalos beavatási folyamat során részesültek ebben a kegyben, és az adataikat dokumentálták. Ám olyanok is vannak, akikről nincs feljegyzés, mert a beavatást Hazur gondolatátvitel útján, vagy a darsanjanai révén kapták meg. Sőt, ők a hivatalos számnál sokkal többen vannak.”

Majd még megkérdezte: „Tudod egyáltalán, hogy mi a szent beavatás?” Csendben maradtam, mert tudni akartam az Ő válaszát. „A 'Naam' szó jelentése 'tawajoh vagy figyelem.' Ha egy emberi lény, vagy más élő forma, egy madár, állat, rovar, féreg, fa, annak levelei, rügyei, szóval ezek bármelyike elnyeri egy tökéletes Mester darsanját, az beavatottá válik. Ha emberről van szó, akkor ő még ebben az életében a spirituális Mester segítségével visszatérhet az örök lakhelyére. Ha az áldásban egy alacsonyabb létforma részesül, akkor a Mester garantálja számára az emberi születést, majd pedig a hazavezetését Istenhez.”

Szóval egy Mesterszent kegyének a hatóköre határtalan. A mi távirányítónk csak az anyag világában működőképes, ezen a határmezsgyén túl nem funkcionál. A Mesteré azonban

a benső régiókban is hatékony. Nemcsak a fizikai szinten, hanem innen Sach Khandig teszi a dolgát: végig az asztrális, a kauzális, a szuprakauzális szinten, sőt Sach Khand után egészen Anamiig, a Névtelen régióig. A második áldásként tehát a Mester a sugárzásával, a távirányítójával magához vonz bennünket. Bőkezűen ontja ránk az isteni kincseit, az áldásait. Nem nézi a hibáinkat, a botlásainkat.

Miután a lábához ültetett bennünket, harmadik áldásként megadja a beavatást. Megtanítja nekünk az életben meghalás művészetét, mivel azt kívánja, hogy halhatatlanná váljunk. Ennek érdekében csupán egyetlen tudományban kell jártassá váljunk: meg kell tanulnunk a fizikai testünk tudatos elhagyását. Ugyanis ez az a tudás, amellyel elérhetjük az örök életet.

Ha részesültünk ebben a három áldásban, a mindennapjainkban még számtalan formában árad ránk a Mesterünk kegye. A régi időkben csak egyetlen „szót” kaptak a beavatás résztvevői. Miután a tanítvány hatalmas fáradtság, sokféle erőpróba árán elérte az első szintet, megkapta a második beavatási „szót”, amelynek a segítségével eljuthatott a második benső szintre. Így azonban jó pár életbe belekerült, amíg végül célba ért. Napjainkban viszont a beavatás napján, mialatt ott ülünk a Mester jelenlétében, megadja nekünk az első tapasztalatokat az Isteni Fényről és a Szférák Zenéjéről, amelyeket együt-



tesen Naamnak nevezünk.

A világ összes szentírása a Naam dicséretét zengi. A harmadik áldás tehát a beavatás, amelynek köszönhetően, a Mesterünk segítségével a testi tudatosság fölé emelkedhetünk, átutazhatunk a csillagok, a benső Hold és Nap szintjén. Majd, miután megérkezünk a Satgurunk ragyogó, éteri formájához, az Ő védelme alatt utazzuk be az asztrális, a kauzális szintet. Ezután megérkezünk a Nektár Tavához, amely az Élet Vizének Kútforrása és Mansarovar néven is is-



mert. Itt a lelkünk átítatódik az isteni Nektárral. Közben lemosódnak róla az anyag, az elme, az illúzió, valamint a 25 féle prakriti, vagyis az őanyag rétegei. A megtisztult lélek felismeri: „Sohang”, „Én Te vagyok”, „Olyan vagyok, mint Te.” A Mestererő védelmében érjük el a szupertudatosság állapotát, és először a Mesterünkkel egyesülünk, majd Sach Khandban, az igazi Otthonunkban belemerülünk Istenbe.

Ezt követően áthaladunk a kegy és a tudás láthatatlan szintjein, és megér-

kezünk a név nélküli régióba, Anami-ba. Itt felismerjük, hogy mikro-Istennek vagyunk, és az isteni terv tudatos munkatársaivá válunk. Ettől kezdve az örök boldogság, ekstázis, a halhatatlanság, az elmúlhatatlanság állapotában létezőnk. Ezt más szavakkal teljes megváltásnak is nevezhetjük. Ekkor már messze azon szintek felett vagyunk, ahol a karma, a lélekvándorlás kereke működik. Örökre egyek vagyunk a Szeretett Lénnel, a Teremtővel. Ezzel teljesedik be az emberi létezés célja.

SPIRITUALITÁS A MINDENNAPOKBAN

Sant Rajinder Singh

ŐRIZZÜK MEG A FIGYELMÜNKET ISTENEN!

Sok olyan momentum van az életünkben, amelyek kapcsán felmerül bennünk a gondolat: „Valóban létezik Isten?” „Van mód arra, hogy erről tapasztalatot szerezzünk?” Ilyenkor különféle erőfeszítéseket teszünk, hogy ráleljünk önmagunkban a Teremtőnkre, megértsük a kapcsolatunkat Ővele és az embertársainkkal, főleg a családtagjainkon, a barátainkon kívüliekkal. Ők lehet, hogy a saját közösségünkhöz tartoznak, vagy a világ valamely más részében élnek. Ám annyira belemerülünk a napi tevékenységeinkbe, hogy nagyon hamar megfélemezünk ezokról a kérdésekről.

Amikor azonban nehézségek merülnek fel az életünkben, mert megbetegszünk, egy szeretett hozzátartozónk meghal, anyagi problémákkal szembesülünk, kapcsolati vagy egyéb gondunk támad, amelyet képtelenek vagyunk megoldani, ismét elkezdünk Istenre gondolni. Nagyon gyakori, hogy e viszonyban magunkat jelentéktelennek érezzük. Hiszen oly sok milliárdnyi ember él a földön! Vajon miként kerülhetnénk összeköttetésbe azzal, aki mindenek megteremtője?

A történelem során e világba ér-

kezett szentek példája azt bizonyítja, hogy ez lehetséges, hiszen ők bensőséges érintkezésben voltak az Úrral. Lehet, hogy nekünk is előbb szentté kellene válnunk, hogy rálelhessünk Istenre? Vajon miként szerezhetünk tapasztalatokat Őróla?

Ezzel kapcsolatos egy múltbeli legenda. Valakiben nagyon fiatal korban merült fel a kérdés, hogy ki ő, mi a kapcsolata a Teremtővel, ezért hozzáfogott a válaszok kereséséhez. Mindent elolvasott Őróla, amihez csak hozzáfért, főleg a szentek feljegyzéseit az Istennel való találkozásokról. Majd arra gondolt, hogyha egy remete életmódját választja, vagyis az otthonát elhagyva egy barlangba, dzsungelbe vagy egy sivatagba vonul vissza, és a teljes figyelmét Istennek szenteli, akkor rá fog lelteni.

Eladta a személyes dolgait, a pénzt pedig jótékonysági célra adományozta. A szüleitől azzal vált el, hogy elindul Isten keresésére. Eddig ők sok mindennel támogatták a gyermeküket. Búcsúzóul azt mondták neki: „Most mindent magad mögött hagysz, ami eddig fontos volt neked. Ha rátalálsz Istenre, bennünket is kapsz! Őhozzá!”

Miután a fiatalember búcsút vett a családtagjaitól, a rokonaitól, elhagyta a falut, ahol addig élt. Sokáig gyalogolt, míg végül eljutott egy rengetegbe. Úgy érezte, ez olyan hely, ahol többé nem fog hatni rá a külső világ, így minden figyelme Istené lesz. Mialatt még tovább haladt, egy hegy lábához érkezett. Amikor eljutott annak a tetejére, talált egy barlangot. Körülötte sok gyümölcsrel teli fa volt, a barlang mélyén pedig egy tóra bukkant.

Elégedetten állapította meg, hogy lesz enni- és innivalója, így teljesen átadhatja magát Isten keresésének. Letelepedett, és elkezdett meditálni. Így telt el néhány nap. Csukott szemmel a saját mostani helyzetén jártak a gondolatai, valamint a szülein, a rokonain, a barátain, és azokon, akiket a pénzével segélyezett. Vagyis, bár egy barlangban ült, a figyelme megmaradt a korábbi életén. Ám nem adta fel. Néhány hónapnyi gyakorlással elérte, hogy egyre jobban sikerült összpontosítania. Egy napon meghallotta az Úr hangját: „Azt szeretném, ha útrakelnél, és eljárnál egy távoli faluba. Ott keresd meg a cipészt. Kopogj be hozzá, és pár napig maradj vele! Utána térj vissza a barlangba!”

A fiatal aszkéta nagyon boldog volt, hogy megteremtődött a kapcsolata Istennel. Valamennyi ételmet és vizet vett magához, és elindult az Úr által mondott úticélja felé. Elég hosszú ideig gyalogolt. Amikor megérkezett a faluba, megtudakolta, hogy

hol lakik a cipész. Miután bekopogott hozzá, a házigazda egy nagyon sovány fiatalembernek nyitott ajtót. Fáradtnak, szomjasnak és éhesnek látta. Behívta, és étellel kínálta. Hamarosan bejött a házigazda felesége is, aki bábát várt. Mialatt együtt ettek, arról kérdezték a vendéget, hogy honnan jött, mivel foglalkozik, mi céllal érkezett a faluba.

A vendégük elmondta, hogy néhány napig szeretne náluk maradni, hogy megismerje, hogyan élnek, majd vissza fog térni oda, ahonnan jött. Kapott egy fekhelyet, hogy kipihenje magát. Reggel négykor felkelt, és fogat mosott. Látta, hogy a vendéglátói meditálnak. Ő is leült, nekifogott a meditációnak, és mivel nem akarta előbb abbahagyni, mint a házigazda és a felesége, ezért csak fél hétkor állt fel. Megmosakodott, és együtt megreggelistek.

Utána az egész napot a vargával töltötte, és sok élményt szerzett a műhelyében. Látta, hogy a másik milyen szorgalmasan javította a cipőket, szolgálta ki a vevőkörét. Az egyik ember nagyon sietett, gyorsan fizetett, és már el is ment. Amikor a cipész rájött, hogy tévedésből az illető több pénzt adott neki, visszahívta, és odaadta neki a többletet.

Majd egy idősebb hölgy érkezett, és megkérdezte, mennyibe kerül a javítás. Belenézett a pénztárcájába, és azt mondta: „Csak feleannyi pénzem van, mint amennyit kérsz.” A suszter mosolyogva megnyugtatta, hogy

nyugodtan vigye el ennyiért a cipőt. Minden vevőjét nagyon kedvesen szolgálta ki, és közben szorgalmasan javította a lábbeliket.

Később egy falubeli anyagi segítségért fordult hozzá. Valamennyi pénzt adott neki a megélhetése költségeire. A délután folyamán valaki azért jött a boltba, mert nagyon éhes volt, és egy kis enniválót kért. A cipész kinyitotta a dobozt, amelyben az enniválót hozta otthonról, és egy kis szószot is ráöntve, adott belőle a szükségét szenvedőnek. A fiatalember megfigyelte, hogy a vendéglátója mennyire önzetlen, szeretetteljes, gondoskodó.

A munkanap végén együtt hazamentek, és megvacsoráztak. A vendéget az egész nap csupa pozitív élménnyel ajándékozta meg. Lefeküdtek aludni. A következő nap az előzőhöz hasonlóan telt el. Most ő is hajnali négy előtt kelt fel, és fél hétig együtt meditáltak. Reggeli után megkezdődött a cipész szokásos munkája a műhelyében.

Este néhány vendég-házaspár érkezett a házhoz. Együtt vacsoráztak, és közben nagyon jókedvűen beszélgettek. A fiatalember még a következő napot is ott töltötte. Sok tapasztalatot szerzett a vendéglátói életmódjáról. Majd elhatározta, hogy visszatér a barlangjába.

A következő napon, a meditációjában újra szólt hozzá az Úr: „Mit tapasztaltál az utad során?” „Ahogy kértem, felkerestem a cipészt. Nagyon

kellemes benyomást tett rám. Vidáman, mosolyogva él, kedves az emberekhez. Gondot visel a babát váró feleségére. Reggel együtt meditálnak. Derűs, vidám légkört teremt a műhelyében, így foglalkozik a vevőivel. Udvariasan, szeretetteljesen szolgálja ki őket. Megfigyeltem, hogyha valakinek nem volt elég pénze a lábbeli megjavítási költségeire, vagy enniválóra volt szüksége, segített rajta. Nagyon vidáman, tréfálkozással töltötte az időt a barátaival. Uram! Ugyanakkor nem értem, hogy miért küldtél engem hozzájuk?” – kérdezte a fiatalember.

Az Úr válasza így hangzott: „Eladtad a személyes holmidat, és elhagytad az otthonodat. Majd a rengetegen átkelve eljutottál ebbe a barlangba, ahol végül sikerült kapcsolatba kerülnöd velem. Annak, akihez elküldtelek, ugyanez a célja, de ezért nem tagadja meg az életet. Isten megtalálása érdekében nem kell elhagynunk a családunkat, a munkánkat, a közösségünket, visszavonulva egy folyó partjára, vagy egy hegyi barlangba.”

A kapcsolat a rendszeres meditációban teremthető meg, ahogy ezt a cipész is tette, és erre minden ember képes ott, ahol lakik. A fiatalember végre megértette, hogy bármilyen környezetben élhetünk, ha a figyelmünket Istennek adjuk, tapasztalatoikat fogunk szerezni Óróla. Ugyanezt tanította minden szent és misztikus, aki valaha e földre érkezett. Függet-

lenül attól, hogy kik vagyunk, milyen hitet követünk, a föld melyik részében élünk gazdagon vagy szegényen, képzetten vagy iskolázatlanul, mindannyian tapasztalatokat szerezhetünk a Teremtőnkéről. Erre nemcsak a szentek és misztikusok képesek – vagyis nem csupán azok, akiket tökéleteseknek tartunk.

Az életünk bármely szakaszában hozzáfoghatunk e feladat megvalósításához. A nagyon fontos előfeltétel: Vágyakozzunk Isten után, és rendszeresen végezzük el a spirituális gyakorlatainkat! A végső célunk elérése érdekében rendületlenül, szorgalmasan gyűjtsük az erőfeszítéseket!

Az a jellemző, hogy miután nekifogunk a spirituális gyakorlatok végzéséhez, nagyon hamar feladjuk a törekvéseinket. Ugyanis azt hisszük, hogy azonnal benső élményeket szerezhetünk. Az instant kávé, tea és az egy pillanat alatt megszerezhető dolgok világában élünk. Ha valakinek üzenetet küldünk a számítógépen, pillanatokon belül elvárjuk a választ. Isten megismerését is így képzeljük el.

A szentek és misztikusok annak fontosságára helyezik a hangsúlyt: Őrizzük meg a figyelmünket Istenen, és meditáljunk elkötelezetten, állhatatosan! Ha elegendő időt szentelünk a spirituális munkánkra, hiánytalanul visszavonva a figyelmünket a mindennapi teendőinktől, akkor teljes bizonyossággal rálelünk Istenre.

Sant Darshan Singh sokat írt a

spiritualitásról, és a Teremtőnkkel való kapcsolatunkról. Az egyik verse így szól erről:

*Teljes bizonyossággal rátalálbatsz Istenre.
Csak adj felbajtóerőt a lelkednek!
Ő közelebb van hozzád,
mint a saját ütőered.
Csupán őszintén kell kiáltanod Őutána.*

Ha az erőfeszítéseink őszinték, akkor mindenképp célba fogunk érni. Isten mindannyiunké. Mind az Ő nagy családjának vagyunk a tagjai. Közvetlen kapcsolatunk van Ővele, hiszen Ő bennünk él. Ha megtanuljuk a befelé fordulást – amelyet meditációnak, csendben végzett imának, befelé koncentrálásnak is neveznek – akkor képessé válunk a testi tudatosság fölé emelkedésre. Ehhez uralnunk szükséges az elménket, amely ismételten megpróbálja a külső világba húzni a figyelmünket. A benső utazást szeretetben és Fényben fürödve tesszük meg, amelynek során megtapasztaljuk magunkban az istenség megnyilvánulásait.

Egy percre se feledkezzünk meg arról, hogy bármilyenek a külső körülményeink és a világi életünk történései, ha befelé fókuszálunk, át fogjuk élni Isten jelenvalóságát önmagunkban. Ez semmi máson nem múlik, mint a szorgalmunkon, a rendszerességünkön, a kitartásunkon. Akik naponta ezért fáradoznak, azok beteljesítik a célt, amiért e világra megszülettünk.

Sant Rajinder Singh

AZ IGAZSÁG MINDIG KIDERÜL

Akik spirituális előrehaladásra törekednek, nagy becsben tartják az igazságosság erényét. A mindennapi életben választásokkal kerülünk szembe: Vajon vállaljuk-e az igazságot, vagy inkább hazudunk?

Sokan élnek abban a tévhitben, hogy senki sem fog rájönni, ha valótlan dolgokat mondanak, becsapnak, rászednek másokat. Bizonyos előnyök, vagy valamilyen haszon megszerzése érdekében, esetleg azért, hogy megússzanak valamit, az emberek gyakran hazudnak. Nem vagyunk tudatában annak, hogy az igazság mindig napvilágra kerül. A turpisság előbb vagy utóbb kiderül. Ha az összes ügyeinkben becsületesek vagyunk, akkor nincs mitől félnünk, nincs rejtegetni valónk. Mások tisztelni fognak minket, megbíznak bennünk, és „tisztá lappal” törekedhetünk arra, hogy belépjünk a spirituális királyságba.

Egy Akbár és Birbál idejéből való történet azt illusztrálja, mennyire fontos, hogy minden dolgunkban tisztességesen járjunk el. Egyszer egy

vallásos ember zárandoklatot kívánt tenni. Nem akarta megkockáztatni, hogy az úton elveszti az élete során megtakarított pénzét. Ezért felkereste a régi cimboráját, és megkérte, legyen rá gondja addig, amíg visszatér. Azt kérte tőle, menjenek ki az erdőbe, hogy titokban, mások tudta nélkül mondhassa el neki a kívánságait. Az erdő rejtekében azt mondta: „Nem tudom, hogy mikor térek vissza a zárandoklatról. Kérlek, hogy addig őrizd meg számomra ezt a tarisznyát, amelyben az egész életem során megtakarított vagyonom van! Amikor majd megérkezem, elhozom tőled.” Miután a barátja beleegyezett ebbe, átvette, és elrejtette a csomagot. A következő napon a másik útnak eredt.

Múltak az évek, de a zárandoklatra ment embernek nyoma veszett. Sok év múltán, egy reggelen már öregemberként kopogtatott az egykori barátja ajtaján. „Megjöttem a hosszúra nyúlt utamról, és szeretném visszakérni a pénzemet” – mondta. Az nagyon kényelmetlenül

érezte magát, ezért témát váltott, és más dolgokról kezdett beszélni. A vallásos ember folyton visszakanyarodott a kéréséhez, de a másik mint ha meg se hallotta volna, úgy beszélt egyéb kérdésekről. Végül az idős ember határozottan azt mondta: „Kérlek, add vissza a pénzemet!” A másik elcsodálkozott: „Fogalmam sincs, hogy miről beszélsz. Soha nem adtál át nekem pénzt.” Az öreget megdöbbenette, amit hallott, és felkiáltott: „Barátom! Nem vártam volna, hogy ezt teszed velem! Kérlek, add vissza a pénzemet, amelyet megőrzésre rád bíztam!” A volt cimborája erre mérgesen ráordított: „Megőrültél? Bizonyára fantáziálsz. Hazudsz. Soha nem adtál nekem pénzt megőrzésre.” Azt a könyörgő szavak nem hatották meg, a megtört öreget kidobta a házából. Az kétségbeesésében elhatározta, hogy az ügyét Akbár király elé viszi.

Az uralkodó türelmesen végighallgatta a történetét. Majd hívatta Birbált, a legbölcsebb tanácsadóját, és megkérte, vegye a kezébe az ügyet. Birbál a panasz ismeretében maga elé rendelte a zarándok barátját is, és az uralkodó jelenlétében megkérdezte tőle, hagyott-e nála pénzt a vándorútról hazatért társa. Az méltatlankodva felelte: „Ó, ő egy nagy hazug! Soha semmit sem adott nekem.” Birbál kételkedéssel nézett rá, majd az idős emberhez fordult: „Azt mondd, hogy egy tarisznya pénzt adtál neki. Van valaki, aki ezt igazolni tudja?” Az

megrázta a fejét: „Nem akartam, hogy más tudjon róla, ezért az erdőben, egy mangófa alatt adtam oda neki.” Birbál erre megjegyezte: „Nagy butaság volt a részedről, hogy nem voltak tanúk. Egy mangófa alatt adtad oda. Vajon remélhetsz-e valami segítséget ebben az ügyben ettől a fától? Azonnal menj el hozzá, és mondd meg neki, hogy meg kell jelennie előttem ebben az ügyben. Azonnal indulj!” Az öregembert meglepte a tanácsadó kérése, de mennie kellett, hiszen erre utasították. Elindult a mangófáért, mint tanúért az erdőbe.

Eközben Birbál megkérte a zarándok barátját, hogy üljön le mellé. Eltelt egy óra. Az idős ember még mindig nem tért vissza. Birbál úgy tett, mint aki hangosan beszél magában. „Mi a csudát csinál ilyen sokáig? Minek neki ennyi idő ehhez az egyszerű feladathoz?” Erre megszólalt a másik: „De uram! Lehetetlen, hogy gyorsan visszatérjen. Lehet, hogy még el sem érte azt a helyet.” A tanácsadó rácsodálkozott: „Mit mondasz? Ezek szerint az a bizonyos mangófa annyira messze van, hogy sok időbe telik, mire eljut oda az ember?” „Igen” – vágta rá gondolkodás nélkül a megvádolt személy. „Aha” – mondta Birbál, majd nem szólt többet.

Az idős ember sok óra múlva, teljesen kifulladásra érkezett vissza. Azt mondta Birbálnak: „Uram! Átadtam az üzenetedet a mangófának, de az

semmit sem mondott nekem.” Birbal megnyugtatta: „Ne aggódj emiatt! A fa már bebizonyította nekem, hogy ez az ember átvette tőled azt a pénzt.” Ezután a makacsul tagadó emberhez fordult, és azt mondta: „Még egy esélyt kapsz rá, hogy beismerd a bűnösségedet, és visszaadd ennek az embernek a pénzét.” Az hazug módon még mindig így erősködött: „De hát soha nem adott oda nekem pénzt!” Végül Birbál e szavakkal fordult hozzá: „Ha ez így igaz, akkor honnan tudod, hogy a fa, amely alatt ő állítólag odaadta neked a pénzt, messzire van innen? Hajlandó vagy végre elismerni a vétségedet?” Ekkor végre a tolvaj-barát felismerte, hogy megfogta a saját hazugsága. Leborult Birbál lábához, és bocsánataért esedezett.

Ez a történet azt szemlélteti, hogy a hazugság, amelyet igyekszünk eltítkolni, előbb-utóbb kiderül. Ha egyszer nem mondunk igazat, akkor még nagyon sokszor rákényszerülünk erre, ha el akarjuk palástolni az első hazugságot. Ráadásul nehéz fejben tartani, hogy mikor milyen mesével fedtük be a korábbi mellébeszéléseket. Az igazság egy, és könnyű rá emlékezni, ám egy hazugságból bonyolult háló szövődik, amelynek az összes szálára emlékeznünk kellene. Nehéz úgy békésen aludni éjjel, ha amiatt aggódunk, hogy valaki felfedi a tényeket. Jobb, ha igazat mondunk, vállaljuk érte a felelősséget, és békésen alszunk, nyugodtan meditálunk, mintha úgy haladunk végig az életen, hogy mindig attól félünk, hogy valamin rajtacsípnék bennünket.

Mario Mesa

A HÁROM KÍVÁNSÁGOM

Annyira szerencsés voltam, hogy eljuthattam Sant Darshan Singh lábához, amikor Kolumbiába látogatott! Megkaptam a beavatást, és megérezhettem valamennyit az én csodálatos Mesterem erejéből és szépségéből. Benső látomásokkal áldotta meg a meditációmat. A szokásaim kezdtek jobbá formálódni, és lassanként megértettem, hogy mi az élet igazi értelme.

1989 májusában egy vízióban azt

láttam, hogy a Mesterem békésen, mozdulatlanul fekszik egy ágyban. Úgy tűnt, mintha elhagyta volna a testét. Egész nap sírtam a félelem miatt, hogy ez az Ő eltávozásának a jele. Akivel csak tudtam, kapcsolatba léptem, hogy megnyugodhassak, Ő velünk maradt. Megkönnyebbültem, amikor arról értesültem, hogy Delhi-ben van. Sajnos, néhány nappal később Darshan Mester valóban el-

hagyta a fizikai világot. A szívem összetört. Ezekben a nagyon szomorú napokban erős benső sóvárgással fohászkodtam Őhöz három ajándékért vagy jelért.

Az első kérésem az volt, hogy mutassa meg nekem, ki lesz az új Mester. Korábban annyira szerencsés voltam, hogy láthattam, amint Sant Darshan Singh fizikai alakja a szemem előtt változik át Sant Kirpal Singh és Hazur Baba Sawan Singh formájává. Most arra vágytam, hogy a spirituális utódot valahogy a három korábbi Mesterrel együtt láthassam. Másodikként azt kértem, ha az új Mester Kolumbiába látogat, hadd „ízlelhessem meg” ugyanazt a szeretetet, amelyet a Mesterem fizikai jelenlétében éreztem. Az annyira erőteljes volt, hogy szó szerint elepedtem tőle, „enni” tudtam Darshan Mester szeretetét. A harmadik vágyam az volt, hogy valamennyit megláthassak a benső spirituális régiók szépségéből.

Bár tudtam, hogy érdemtelenül vágyakoztam a kívánságaim beteljesülésére, mégis kitartottam mellettük. Mély hálát érzek azért, hogy az évek során mind beteljesült. Remélem, hogy mások javát szolgálja, ha elmondom ezek történetét.

Nem sokkal azután, hogy Darsan Mester meghalt, egy látomásomban Sant Rajinder Singh egy zsúfolásig megtelt auditorium baloldalán lévő ajtón lépett be, és a széksorok között felém tartott. Elkezdtem ismé-

telni a simrant, a beavatáskor kapott öt szent Istennevet, hogy ellenőrizzem az Ő jelenlétének hitelességét. Ő változatlanul közeledett. Mialatt a simrant mondtam, a formája átváltozott, és Sant Darshan Singhet láttam magam előtt. Most már tudtam, hogy Ő az utód, és megkérdeztem, hogy ezt elmondhatom-e a többieknek is. A válasz ez volt: „Várj! Még korai.” Ez a vízióm nem sokkal előzte meg azt, hogy a közösségünkben hivatalosan bejelentették Darsan Mester eltávozását. Az első vágyam, hogy együtt lássam a Mestereket, ezzel a benső élménnyel teljesült.

Én 1991-ig fizikailag nem találkoztam az új Mesterrel. Ő akkor látogatott el Medellinbe. Egy kérdés-felelet együttlét alkalmával lehetőségem nyílt arra, hogy feltegyek egy kérdést Rajinder Mesternek. A találkozáson törökülésben ültem, közel a Mesterhez. Amikor felálltam, hogy kérdezzek, egyenesen a Mester szemébe néztem. Belemerültem annak tiszta szépségébe. Rajinder Mester fizikai formáján keresztül más Mesterek tűntek fel, egyik a másik után: Sant Darshan Singh, majd Sant Kirpal Singh, utána pedig Hazur Baba Sawan Singh. Mozdulatlanul, mámorral töltötten álltam, és egy szót se tudtam szólni.

Maharaj Ji csipkelődve kérdezte: „Nos, Mario! Mi a kérdésed?” Ragyogó fehér és arany fény áradt a szeméből, majd tündöklő csillagok

fénye tört elő belőle. Hallottam a hallgatóság nevetését, de akik a közelemben ültek, látták, hogy szokatlan állapotban vagyok. Végül annyit tudtam kinyögni: „Amikor a Te szemedet látom, Darshan Mester szemébe pillantok. Mindkettő teljesen egyforma.” Ahányszor visszaemlékszem ezekre a pillanatokra, tudom, hogy a tapasztalatom nem evilági volt.

Ezt a napot megelőzően még a második vágyam is teljesült. Ugyanúgy „megízlelhettem” a Mester szeretetét, ahogy Darshan Mester jelenlétében élvezhettem azt. A reggeli találkozó alatt fotók készítése volt a feladatom. Így Maharaj Ji közelében ülhettem. Ahogy ránéztem, valami csoda történt. Akkor szeretet zúdult rám – ennek oly hatalmas hulláma ért el – hogy úgy tűnt, valóban enni tudom a szeretetet. Pont úgy, ahogy valaki a jégkrémet vagy más ennivalót élvez, engem bekebelezett a Mester szeretete. Ezt az érzést nagyon nehéz szavakba foglalni, de ugyanazt tapasztaltam meg, mint annak idején Darshan Mesternél.

A harmadik kívánságom az volt,

hogy hadd láthassam meg a benső világok szépségét. Ez is teljesült. Megosztom az egyik tapasztalatomat. Élénken visszaemlékszem arra, hogyan karolt át a Mester, és egy fény- és szeretethullámon magával vitt egy fennkölt régióba. Mindenütt Rajinder Mestert láttam. Sokkal nagyobbak látszott, mint valaha is képzeltem volna. Grandiózusabb és erőteljesebb volt, mint amit az emberi elme fel képes fogni. Ez a nagy szent teljes bizonyossággal meghallgatja és válaszol a lelkünk kiáltására. Ő maga a szeretet, együttérzés, tisztaság – a tökéletes isteniség.

Oly csodálatos együtt lenni az élő Mesterrel, és élvezni a mámorító fizikai jelenlétét! Ám akármilyen szépséges is ez a földi tapasztalat, nem hasonlítható a benső csodákhoz, és a Mesterek ragyogásához. Fogalmunk sincs arról, hogy milyenek valójában ezek a Mesterek – mily nagyszerűek, mekkora erővel telítettek és mennyire szeretnek bennünket. Csupán annyit tehetünk, hogy hálával telten fejet hajtunk, amiért a lábukhoz hívtak bennünket.

**Hittel, szeretettel és türelemmel keresd az igazi Mestert!
Ő a Fényével megvilágítja előtted a rejtett bejáratot.**

Tulsi Sahib

**A tested kilenc nyílása közömbös, érdektelen.
A tizediken árad ki az igazi Nektár.**

Guru Ram Das

GYERMEK OLDALAK

KI A MI IGAZI MEGMENTŐNK?

Volt egyszer egy királyság, amelyben az emberek évről évre egyre nehezebb körülmények között éltek. Nem volt munkájuk, bevételük. Eheztek. A király tanácsalanságában a spirituális tanítójához fordult. „Építkezz!” – kapta a tanácsot. „Építs erődöket, utakat, épületeket, így munkához és pénzhez jutnak az emberek. Csináltass velük csatornákat a földek öntözéséhez! Így ismét bőven teremhet a gabona.”

A király megfogadta a javaslatot. Sokféle építkezés kezdődött, az emberek pénzhez jutottak, amiért élelmet vásároltak a szomszéd királyságból, hiszen náluk már hosszú ideje semmi sem volt kapható. Csatornákat ástak, és nemsokára kizöldültek a mezők. Egyre gazdagabb termést takarítottak be, az állataiknak is bőven jutott takarmány. A királyság erősödni, gazdagodni kezdett.

Az egyik napon az uralkodó a tanácsadójával sétálgatott a kertjében. Hatalmas büszkeség töltötte el, amiért oly sok pozitív változás következett be az országában, segíteni tudott az alattvalóin. Úgy érezte, egyedül az ő érdeme, hogy most már a korábbinál sokkal jobb körülmények között élnek az emberek. „Ha nem így lenne – jelentette ki – már mindenki éhen halt volna a királyságomban.”

A spirituális tanácsadója látta, hogy mennyire megnőtt a tanítványa okatlan büszkesége. Tudta, hogy aki nem Isten kegyének, hanem a saját érdemének tekint minden sikert, aki túlzottan nagyra tartja magát, és gögössé válik, annak megáll a benső fejlődése. Elhatározta, hogy leckét ad a királynak.

Magával vitte a közeli rengetegbe, amelyben sokféle madár, nyulak, szarvasok, vaddisznók éltek. Az ott lévő mély tó tiszta vizében halak lubickoltak,

a partján békák brekegtek. Megmutatta az uralkodónak a fák odvaiban élő mókusokat is. A másik nagy örömmel, büszkén figyelte, hogy milyen sokszínű a királysága állatvilága.

A tanítója ekkor megjegyezte: „Az életnek oly sok millió formája létezik, amelyeknek még a létezéséről sem tudsz. Akkor vajon miként jelentheted ki, hogy az élet és halál ura vagy, te gondoskodsz mindenről és mindenkiről?”

A királyon először harag, háborgás lett úrrá. Majd főleg amiatt jött zavarba, mert kiderült, hogy a tanácsadója ismerte az öntelt gondolatait. Hosszabb ideig lehajtott fejjel, némán lépkedett az erdei ösvényen. Végül a következőket mondta: „Tényleg egyre inkább úgy vélekedtem, hogy az országom összes lakója kizárólag nekem köszönheti a jobb életkörülményeit, azt, amije van. Hiszen felvirágoztattam az uradalmam, mindenkit élelemmel láttam el, ezért egyedül nekem tartoznak hálával.

Kénytelen vagyok belátni, hogy az élők világának csak egy kis részét ismerem. Isten az, aki mindannyiunkról, az élet összes megjelenési formájáról gondoskodik. Segíts, hogy soha többet ne feledkezzem meg arról, hogy Isten mindenünk adományozója! Ő a mi gondviselőnk, aki eláraszt bennünket szeretettel és kegyvel!”

Ismeretlen szerző

